

A Törvényszék dr. Balogh Krisztina (..... szám alatti) pártfogó ügyvéd által képviselt (..... szám alatti) lakos felperesnek dr. Tímár Anikó Legfőbb Ügyészségi ügyész által képviselt (..... szám alatti) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

Kötelezi a törvényszék az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 750.000 (Hétszázötvenezer) forintot, ezt meghaladóan a kereset elutasítja.

A felek perköltségüket maguk viselik.

A felperes 1/2-ed részben pernyertessége folytán a pártfogó ügyvéd munkadíjának felét az alperes köteles viselni, míg ezt meghaladó részben azt az állam viseli.

A le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Törvényszéken lehet benyújtani írásban, 3 példányban a Fővárosi Ítéltáblához címzetten.

Az Ítéltábla előtti eljárásban a fellebbező fél számára jogi képviselet kötelező.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha azt csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték megfizetésére vonatkozik. A teljesítési határidővel kapcsolatos vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul, de a felek ezen esetekben tárgyalás tartását is kérhetik.

A fellebbezési határidő lejárta előtt a felek közös kérelemmel is kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

I n d o k o l á s

A Törvényszék számú ítéletével elutasította a felperes keresetét, amely személyiségi jogának megsértése megállapítására és kártérítés megfizetésére irányult.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, az elsőrendű alperessel a-gel szemben előterjesztett keresetet elutasító rendelkezés tekintetében megváltoztatta és megállapította, hogy a azzal, hogy a Városi Ügyészség számú vádiratában azt a valótlan tényt állította, hogy a felperes büntetett előéletű – többnyire vagyon elleni bűncselekmények miatt - de mentesült, legutóbb a PKKB számú jogerős ítéletével társtettesként elkövetett lopás büntette miatt 1 év börtönre ítélték, melynek végrehajtását 2 évre felfüggesztették – megsértette a felperes becsületét és jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A jogerős ítélet indokolása szerint a büntetett előéletre, valamint a korábbi bűncselekményekre vonatkozó adatok releváns adatnak minősülnek, mert a büntetőeljárásban befolyásolják az adott személy megítélését és a büntetés kiszabását. Ezért nem volt lényegtelen tévedés az, a vádiratban korábbi vagyon elleni bűncselekmények elkövetése, büntetett előélet került feltüntetésre a vádlott adatai között teljesen megalapozatlanul.

Mivel az alperes több bűncselekmény elkövetésével is összefüggésbe hozta a felperest, amelyről a büntetőeljárásban résztvevő személyek a felperes vádlott társa, a bíróság, a tárgyaláson jelenlevők tudomást szereztek, így a vádiratban szereplő valótlan tény köztudomásúan hátrányosan befolyásolja a felperes megítélését, jó hírnevét sérti és mivel el nem követett bűncselekménnyel vádolta, ezért megsértette a becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát is.

A jogkövetkezmény alkalmazásáról azonban a nem vagyoni kártérítés tekintetében bizonyítás nem folyt, ezért e vonatkozásban az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasította a másodfokú bíróság.

Az újabb eljárásban a felperes fenntartotta kártérítési keresetét 1.500.000 forint összegben az alperes ellen. Az összecszerűség bizonyítása kapcsán pedig hivatkozott arra, hogy becsléssel állapította meg ezt az összeget, illetve olvasott újságban médiaszemélyiségekről, akik esetében ennél magasabb kártérítési összeget ítélt meg másik bíróság.

Előadta a felperes azt is, hogy őt személyében zavarta az igaztalan tényállítás a priusz tekintetében, és ezért a családja körében is feszültebb, idegesebb volt, ami sokszor veszekedéshez vezetett. Hivatkozott arra is, hogy úgy érzi, hogy korábban, mint ismert falubéli lakost több rendezvényre hívták az önkormányzattól, de az eset óta szerinte már azért nem hívták, mert olyan terjedt el a faluban, hogy ő korábban büntetve volt. Hivatkozott arra is, hogy ha a szomszédjával történt veszekedés folytán indult büntetőeljárásban vádlottként nem hivatkozott volna arra, hogy a priusza nem valós tényeket tartalmaz, tehát ő még büntetlen előéletű, akkor a bíróság el is fogadta volna a vádirat téves tényállítását és súlyosabb ítélet is keletkezhetett volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen hivatkozva arra, hogy a felperes büntetőeljárás hatálya alatt állt és az ügyben döntés is született, tehát ilyen büntetőeljárás hiányában az alperes tévedése sem következhetett volna be. Ezt arra vonatkozóan adta elő az alperes, hogy a büntetőeljárás ismert volt a faluban, ami ténylegesen lefolyt garázdaság büntette miatt a felperessel és vádlott társával szemben, ezért a felperes hátrányos megítélése nem csak abból ered, hogy a vádirat téves adatot közölt a büntetett előélet vonatkozásában. Az alperes álláspontja szerint okozati összefüggés nem állhat fenn a jó hírnév sérelmével kapcsolatosan, tekintettel arra, hogy nem olyat híreszteltek a faluban, amit a vádirat tartalmazott és amit a felperes is állított, hogy azt beszélték a faluban, hogy neki börtönbe kell vonulnia egy korábbi ítélet kapcsán. A becsület sérelmével kapcsolatos felperesi álláspontot szubjektívnek tartotta, azonban másodlagosan a kereseti kérelem összecszerűségét is eltúlozottnak tekintette.

A törvényszék megállapította, hogy a kártérítési igény részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla jogerős részítéletével megállapított személyiségi jogsértést a perben már nem kellett vizsgálni, mivel ez ítélt dolog volt.

Ezért az alperesnek az a védekezése, hogy okozati összefüggés nem áll fenn a téves adatközlés és a felperesről terjesztett pletyka között, amely szerint börtönbe kell vonulnia, nem áll meg, mert ennek vitatása a jogerős ítélet tartalmát vonná kétségbe.

Az alperes azonban a másodfokú bíróság részítélete ellen felülvizsgálati kérelemmel nem élt, így a jogalap kérdését abban a tekintetben, hogy történt-e személyiségi jogsértés, sérült-e a felperes jó hírneve már nem vitathatja jelen eljárásban.

Amennyiben pedig az alperes téves adatközlése és a felperes rossz hírnevének keltése között nem is állna fenn okozati összefüggés a kár bekövetkezése tekintetében, a becsület sérelme, éppen az alperes által jelzett szubjektív megítélés alá esik, tehát ha a felperes úgy érezte, hogy sértette a becsületét a téves tényállítás és ezt alátámasztják a körülmények is, akkor e jogsértés tekintetében az alperes kártérítési felelőssége is megállapítható.

A becsület sérelmének megvalósulása és a nem vagyoni kár bekövetkezése közötti összefüggést az alperes ténylegesen nem is vitatta.

A tanúvallomások bizonyították azt, hogy a becsület sérelme illetve a jó hírnév sérelme ingerültté, idegessé tette a felperest, „más ember lett” az eset után, szégyenérzete volt, illetve felzaklatta, hogy mindenki az esetleges büntetett előéletéről kérdezi, ezért megállapítható, hogy nem vagyoni kára bekövetkezett.

Szükségtelen volt ezért pszichológus szakértő kirendelése, mivel annak véleménye nélkül is megállapítható volt a kártérítés jogalapja, összecszerűség tekintetében a nem vagyoni kár során mérlegeléssel dönt a bíróság annak tekintetében, hogy milyen méltányos elégtétel szükséges a felperes nem vagyoni kárának kielégítésére, illetve csökkentésére.

Az összecszerűség tekintetében azonban annyiban helytálló volt az alperes védekezése, hogy nem kizárólagosan az alperes téves adatközléséből eredhet a felperes jó hírnevének sérelme, hiszen a meghallgatott tanúk vallomása szerint is tudtak arról, hogy konkrétan büntetőeljárásban vesz részt a szomszédjával történt összetűzés folytán, tehát a jó hírnév megromlására ennek is kihatása volt.

A törvényszék a bírói gyakorlat alapján úgy ítélte meg, hogy a személyiségi jogsértéssel arányban álló összeg a felperes követelésének fele részében állapítható meg, ezért kötelezte 750.000 forint megfizetésére az alperest.

1.500.000-2.000.000 forint nagyságrendű összegeket a bírói gyakorlat maradandó testi sérülések vagy hasonló jelentősebb nem vagyoni károsodások esetén állapít meg, ezért a felperes által követelt összeget fele részben találta méltányos elégtételre elégségesnek a törvényszék és a Ptk. 355. §. (1) bekezdésére is figyelemmel kötelezte az alperest a felperes nem vagyoni kárának megfizetésére.

Tekintve, hogy a perben a peres felek pervesztességének aránya azonos volt, így a bíróság Pp.81. §. (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy mindkét peres fél maga viseli fellebbezési perköltségét, illetve a pártfogó ügyvéd díjának felét az alperes köteles viselni, melyet a Pp.87. §. (2) bekezdése alapján kellett megállapítani.

A felperes személyes költségmentessége és az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt illetéket az állami viseli.

Balassagyarmat, 2012. október 9.

Dr. Barsi József s.k.
bíró

a kiadmány hitelül: